

ва, че той не се отчаял за спасението на отечеството! (Политическа комедия | съвсѣмъ по духа на римския сенатъ (гл. за това по горѣ въ гл. II).

§ 35.

Дѣйствиата на Аннибалъ и на римлянитѣ въ Кампанія; — първия бой при Нола; — Аннибалъ прѣзъ зимата въ Капуа.

Между туй Аннибалъ, слѣдъ прѣвземанieto и разрушението на двата римски лагера при Канна, отишълъ въ Самний, а отъ тамъ въ земитѣ на гирпинитѣ, гдѣто чрѣзъ измѣна завладялъ града Компса, турилъ въ него гарнизонъ, стоварилъ тукъ тяжеститѣ и плячката си и раздѣлилъ армията си на двѣ части. Съ една-та испратилъ брата си, Махона, въ Бругтий, да земе въ него градоветѣ, които би се покорили доброволно, а останалитѣ да прѣвземе съ сила. А самъ той съ другата часть отъ армията миналъ прѣзъ Кампанія за Неаполъ, съ цѣлъ да го прѣвземе и се здобие съ едно морско пристанище. Като доближилъ до Неаполъ, той турилъ единъ силенъ отрядъ нумидийци въ засада, въ една дълбока лощина, а другъ единъ отрядъ нумидийци испратилъ въ безрѣдица къмъ самитѣ градски врати. Испратената отъ града конница отблѣснала тѣзи нумидийци, които я завлѣкли къмъ засадата, и, атакувана отъ нея, тя била отблѣсната съ загуба и се прѣснала. Но, като дошълъ слѣдъ това до самия градъ, Аннибалъ намѣрилъ, че той билъ силно укрѣпенъ и безъ обсада не можалъ да бжде взетъ, за което се отказалъ отъ намѣрението да го прѣвземе и тръгналъ за Капуа.

Този обширенъ, многолюденъ и богатъ главенъ градъ на Кампанія още слѣдъ сражението при Трази-менското езеро намислилъ да се откаже отъ Римъ. А слѣдъ сражението при Канна той билъ готовъ веднага да се присъедини къмъ Аннибала, но се страхувалъ да пожертвува

300 свои конници, които се нам-п-рали въ римската армия въ Сици-лия. За това жителитѣ му и особен-но управителя на града, привърже-нецъ на Аннибала, Пакувий Кала-вий, прибѣгнали до една хитрость, като испратили най напрѣдъ пра-тенници до Варрона, въ Венузия, за да разбержтъ положението на ра-ботитѣ. Малодушния Варронъ поис-калъ въ помощъ на Римъ отъ Ка-пуа 30.000 души пѣхота, 4.000 ду-ши конница, храна и пари. Прате-ницитѣ, като се върнали, казали, че Римъ не билъ въ състояние да се противи на Аннибала и слѣдовател-но настанало времето за Капуа, при съдѣйствието на Аннибала, да при-добий господството надъ Италия. Но старейшинитѣ на града убѣдили жи-телитѣ да испратятъ пратенници и въ Римъ съ прѣдложение щото единъ отъ консулитѣ да се избира изъ меж-ду гражданиитѣ на Капуа. Разбира се, че това прѣдложение било от-хвърлено отъ сената съ негодува-ние — и капуанскитѣ пратенници, исплждени отъ Римъ, отишли право при Аннибала и сключили съ него договоръ, въ силата на който Ан-нибалъ можалъ да въведе войскитѣ си въ Капуа, но се задлъжавалъ да запази на този градъ законитѣ и управлението му и да не при-нуждава жителитѣ му да влизатъ на военна служба, а тѣ се задлъжили да му даджтъ 300 римски конници, които да размѣни срѣщу 300-та капу-ански конници въ Сицилия. Слѣдъ сключванието на този договоръ, ка-пуанцитѣ избили римския гарнизонъ и всичкитѣ находивши се въ Капуа